Ч. 127. Пятниця 8 (21) червня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краєвих соймів. — Антисеміти против правительства. — Полуднево-африканьска війна. — З Туреччини).

Передвчера радили вже майже всі сойми краєві в Австриї. — Ческий сойм отворив маршалок краєвий промовою, в котрій обговорював значінє побуту Цісаря в Чехії. Між иншим маршалок звернув увагу на те, що Цісар окрім до Праги, вступив також до німецких міст, аби виключити всяку навіть тінь підозріня, що він хоче одну з обох наций відзначити, або ліпше трактувати від другої. — На засіданю стирийского сойму п. Вальц інтерпелював представителя правительства в справі виданої намістником заборони вивішеня в часі якогось торжества чорно-червоно-золотої хоругви. Slovenski Narod виступає против словіньских послів з причини їх абстиненциї в стирийскім соймі і каже, що абстиненцийна політика не видасть ніяких результатів. — Slovenski Narod взиває також істрийских послів, аби залишили абстиненцию і прийшли на засіданя сойму до Капо д'Істрия. — Кількалітну працю угодової комісиї моравского сойму обговорюють Lidove Noviny і підносять, що та комісия не зробила доси нічого, хоч працює вже кілька літ. Праці сеї комісиї суть правдивою комедиєю. Дневник взиває комісию до скорого закінченя праць в однім і другім напрямі.

Бурмістр Відня др. Люеґер мав в католицкім союзі промову, в котрій відгрожував ся правительству обструкциєю, коли жаданя антисемітів в справі зміни §§. 59 і 60 промислового закона не будуть увзгляднені. Люеґер дуже остро виступав против дра Кербера закидаючи єму, що старав ся лише о позисканє социялістів і всенімців, а легковажив собі антисемітів. Також президентови палати Фетерови закидав Люеґер сторонничість в веденю нарад і що позволяв ганьбити антисемітів.

Погром Анґлійців під Мідельбурґом подїлав пригноблюючо на льондоньске населенє. Правительственні дневники потерпаючи, аби не наступив зворот в публичній опінії, стараються ся зменшити моральну вагу сего погрому. Той погром пошкодив Анґлійцям морально більше, як погром відділу Девета. Говорять, що Девет доперва в послідним часі намовив Бурів до дальших воєнних операций. — Кіченер телеграфує з Преториї, що від часу єго послідного справозданя погибло ще 24 Бурів, 14 було ранених, 265 полонено а 16 піддало ся. Окрім того забрано 137 штук оружия, богато муниции, 198 возів, 1500 коний, 3000 штук худоби. До тих цифр не вчислено страт, які Бури мали в битві Девета з Еліотом. — Daily Mail доносить з Кронштаду, що Анґлійці два рази пробували зігнати команданта Баєрса з Зандріверполю, де він ще доси стоїть табором, але ті проби були безуспішні. Полонено лише кількох Бурів і кілька штук худоби. Після послідних вістий в капляндских кольоніях знаходить ся 8 бурских відділів в силї 1800 людий. Курицінґер і Фуше видали проклямацию, в котрій грозять, що будуть карані всі ті, котрі будуть давати Анґлійцям які небудь вісти о тих відділах.

З Константинополя доносять, що Туреччина сильно занепокоєна кріпшаючим рухом сепаратистичним на Креті, стремлячим до прилученя того острова до Греции, вислала ноту в тій справі до амбасадорів при дворах чотирох держав: Анґлії, Італії, Франциї і Росиї. Від тих держав мала надійти відповідь, що Туреччина може бути спокійною о свої права, бо держави не дозволять під ніяким услівєм на зміну дотеперішних відносин на Креті. — Потверджує ся вість, що росийский амбасадор Зіновієв звернув увагу султана на конечну потребу заведеня деяких реформ в Македониї, без котрих не може бути бесіди о успокоєню тамошного християньского населеня. Амбасадор замітив при тім, що на случай нових яких забурень в Македониї, тяжко буде наклонити Болгарию, аби спокійно придивляла ся турецким насильствам. Також повинно турецке правительство зробити лад з Альбанцями і спинити їх вічні розбишацкі походи на сербску землю, бо в Білгороді з причини безнастанного нарушуваня границї і правительство і населенє дуже роз'ярені, так що легко може прийти до немилих наслідків. — Вкінци доносять з Константинополя, що султан повідомив амбасадора Зіновієва, що помилував всіх засуджених в процесах македоньских Болгар. Зіновієв, котрий вставляв ся за тими Болгарами, подякував султанови за помилуванє.

2

ХРИСТЯ.

(З польского — Марії Конопницкої.)

(Дальше.)

Ще дула, приставивши до огня горшки, коли двері широко отворили ся, і до комнати увійшов високий паробок, схиляючи ся в дверех.

Голову мав велику, кучеряву, чорну, лице похмуре, рамена високі, і короткий кафтан на собі.

Увійшов широко, голосно, немов би був тут господарем, поставив коло дверий сокиру, напив ся води з коновки, і обернув ся до Карбовячки:

— Господине! Їхати до того вітрака по муку, чи не їхати?

— Іди, Павлусю, іди — відповіла поквапно стара. — А я тимчасом зварю тобі бараболяних галушок до молока.

— Що мені з галушок!

Стояв посеред хати, зсунув з волося шапку, і чіхав ся в голову, споглядаючи зпід ока на ліжко.

— Христя спить? — спитав вкінци.

Не спала, але від хвилї, як увійшов, відвернула голову до стіни і примкнула очи.

Мати живо відповіла за неї:

— Не спить, ні! Чого би мала спати. Абож не буде ночи до спаня?

— Христю? — промовив паробок грубим голосом, наближаючись до ліжка.

Христя не отворила очий.

Паробок засьміяв ся з примусом, прикро.

— Ого! — сказав. — Відозвесь она вам. Скорше та стіна відозве ся, ніж она, як затне ся.

— Чого би мала затинати ся! — лагодила стара. — А може й задрімала небога?

Підійшла до ліжка і торгнула перину.

— Христю! Павло їде до вітрака!

— Нехай їде! — промовила хора, не відвертаючи голови.

— То хоч поглянь на него, коли вже так Бог дав.... Чейже не вовк!

Христя мовчала.

— Дайте спокій, господине! — відозвав ся паробок понуро. — Комусь я не вовк, а їй може вовк! Она вже не від нинї не хоче на мене дивити ся! Дайтд спокій! Нехай там!....

І пішов в кут та став глядати мішка.

Зажурена Карбовячка не відходила від ліжка. Той хлоп, сильний до роботи, що мав до всего добру голову, а не жадав заплати, заслугував як небудь на єї взгляди. Хотіла показати єму прихильність, приєднати єго, влагодити. Атже лиш не видко, коли він тут стане цілим господарем.... Бо й тепер немов би зять....

Сягнула до подущини і розвязала єї в ногах ліжка, на котрім лежала Христя.

— А ходи-но сюди, Павле! — покликала — і подиви ся на сина! Як оріх хлопець. Сказав би хто: вже тиждень має, а то ледве три дни тому! О, як мене за палець стиснув! Яке то кріпке. Дивіть ся, люди, як то держить, як розглядає ся! А бодай же тебе Бог милував!

Сьміяла ся, похилена над дитиною, обвиваючи єї пеленками і кличучи Павла.

Паробок не ішов. Був лихий і жовч в нім кипіла. Злий був на Христю, на себе, на стару.

— Щось тут відмінило ся в хаті.... Щось попсувало ся! Вжеж не що, лише якийсь чорт вліз. Христя не хоче дивити ся, говорити не хоче.... Она, правда, ніколи не була до говореня, але всеж не така! Дали їй що в тій хоробі, чи як? А може знов за тамтим?.... Ого! в сам час!

Проклинав тихо, воркотячи крізь зуби, відтак гнівно спитав:

— А деж той мішок, що маю єго брати?

— Він лиш про мішок — відповіла стара. — Ходиж сюди коли тебе кличу.

Не уступала. І она мала свою дипльоматию. Що як що, але дитина найскорше злучить їх з собою. Каже Христя, що єго не хоче.... Мало що котра не каже, а ті слова, то лиш той вітер по сьвіті носить.... Атже тамтой бідолаха не верне, атже Павло буде тут пізнійше господарити. Отже не уступала.

Паробок підійшов, отягаючи ся, маркітний, немов би знехочений, і ставувши в ногах ліжка, дивив ся хмурним поглядом на дитину і на відвернену до стіни Христю.

Нагле піднесла стара до него голову і скоро спитала:

— А якже єго назвемо, коли уродив ся на Уршулї?

Новинки.

Львів дня 20 го червня 1901.

— **Президия краєвої Дирекциї скарбу** назначила старшого інспектора податкового, Марияна Пухалика членом, а концпіста Богдана Бузика заступником члена оціночної комісиї податку особисто-доходового для міста Львова.

— **Конкурс на одну стипендию** розписує митроп. консистория. Стипендия ім. сьв. Георгія призначена для слухачів права в річній квоті 200 корон; подавати ся можна до дня 6. н. ст. липня 1901. Убїгателї мають виказати ся: 1) що походять від вітця рускої народности і суть гр.-кат. віроісповіданя: 2) що суть сиротами або синами убогих родичів, котрі рускій народности суть вірні, і так само дїти свої виховують, що посьвідченем дотичного гр.-кат. пароха виказати належить; 3) що укінчили ґімназию з найлучшим успіхом. Сини гр. кат. жителів дрогобицких, при других рівних обставинах, мають першеньство. Академіки, побираючі ту стипендию, мають виказати ся сьвідоцтвом дворічних студий рускої літератури підчас правничої науки або вже відбутих, або зараз відбути ся маючих. 4) Право надання тої стипендиї прислугує Высокопреосьвященому Митрополитови. Просьби о надане, заосмотрені відповідними сьвідоцтвами, треба у висше означенім речинци через колегію професорів внести до львівскої гр.-кат. митрополичої консисториї.

— **Вечерок філїї руского товариства педагогічного в Буску** — як пишуть до „Дїла" — випав цїлком удачно. Відчит п. О. Лади ядренно оброблений заінтересував всїх. Хор мужеский під управою п. І. Мулькевича виконав добре кілька пісень, особливо знаменито „Гуляли". Хор мішаний з Рішнева під управою о. Е. Купчиньского попросту поривав. Коли додам до того ще й декламацию п-ни Павлухівної, котра виголосила „Тополю" красно і з зрозумінєм, та „Посланіє", виголошене знаменито п. Білозором, то кождий зрозуміє вдоволене, котре малювалось на лици численно зібраної публики. На закінчене відспівано „Ще не вмерла Україна", по чім всї гостї удались на комерс до читальнї „Просьвіти". Досить простора компата була битком набита панями, сьвящениками, учителями і академиками.

— **З Коломиї** пишуть: В суботу 15 червня дали учениці тутешної женьскої видїлової школи вечер в честь Тараса Шевченка; дохід з вечера призначений був для бідної шкільної молодїжи. Вечер уладила женьска школа спільно з мужескими видїловими школами. Програма вечера була дуже богата, а всї точки єї виповнено дуже удачно і уміло.

— **З руского театру.** В суботу 22-го с. м. виступ гостинний Юрия Мира в комічній опері Артимовского „Запорожець за Дунаєм": закінчать „Вечерницї" Нїщиньского. В недїлю 23-го с. м. „Нещастне кохане", образ народний зі співами і танцями в 5 актах. Манька. — Початок точно о годинї 8-ій вечером. Продаж білетів в „Рускій Бесїдї" і в „Народній Торговлї", а вечером при касї.

— **Загальні збори товариства взаїмної помочи дяків** церковних гр. к. архієпархії львівскої відбудуть ся дня 2-го н. ст. липня с. р. о годинї 10-ій рано в семинариї духовній у Львові по переднім відправленю служби Божої з слїдуючим порядком дневним: 1) Справоздане з дїяльности видїлу 2. Справоздане касове. 3. Реферат о. посла Танячкевича в справі льотериї фантової. 4. Внесеня членів. — Видїл товариства взаїмної помочи дяків церковних.

— **Іспит зрілости в ц. к. ґімназиї в Стрию** відбував ся від 7. до 11. с. м. З 23 публичних учеників і 3 екстерністів, котрі приступили до іспиту, здали отсї: Мелетій Бирчак, Адольф Боракс (з відзн.), Іван Борусовский (з відзн.), Євстахій Чвартацкий, Юда Екштайн, Зиґмунт Ерденберґер, Давид Френкель (з відзн.), Волод. Ящишин, Герш Юєр (з відзн.) Роман Каленюк, Вол. Крисько, Ляйб Лявфер, Лїпа Люфт, Антін Мільский (екст.), Ізидор Опальский, Вольф Прессер, Йосиф Райє, Яків Розенфельд, Стан. Сквіржиньский, Антін Смолиньский, Юліян Токарский (з відзн.), Людвик Туржаньский, Елїяш Цукеркандель. — Репробовано одного екстерніста, а один екстерніст і один публичний ученик подістали поправки.

— **Карна розправа** против Тумена, бувшого завідателя львівскої філїї Unio catholi a, скінчила ся оногди пізним вечером. Трибунал засудив Тумена на один рік тяжкої вязниці з постом що місяця, і на зворот 340 зр. одній з пошкодованих сторін. Оборонець засудженого зголосив жалобу неважности.

— **Тучі і громи.** В Жукові коло Бережан запалив грім в недїлю дня 16-го червня в саме полудне хату Мартина Петрушевского. Від того погоріло сїмох господарів, а між ними були лише два обезпечені в „Днїстрі", а то: Каспер Віятик і Михайло Недїльский-Адамский. Перед кількома місяцями повісив ся в Біщи рідний брат Мартина Йосиф Петрушевский; отже нарід вірить, що то висїльник наслав грім на свого брата Мартина, бо видїли як стріла громова летїла з Біща на Жуків. — В Залізцях нових в день сьв. Тройцї ударив грім в стайню на рускім приходстї: убив парібка Миколу Венґренюка, повидирав ґонти на криші, полупав двері, але нїчого не запалив і не пошкодив худобі. — В Любачеві лютила ся дня 11-го с. м. о 5-ій годинї по полудни страшна буря з громами. Грім запалив стодолу, від котрої займилась ще сусїдна і згоріла. Сам дощ, що змочив добре стріхи, не допустив дальшої пожежі. Того-ж дня на передмістю „Балаї" погиб хлопець і ялівка від грому. — В Зборівщинї навістила сильна туча 3 (16) с. м. в саме полудне села: Мшану, Серврри, Богданівку і Вілківцї. Град падав величини волоского оріха і лежав більше години на земли, повибивав майже всї шиби вікон звернених до полудня. Витовк зовсїм огородовину в збіжу наробив великі шкоди, так що людий огорнула чорна розпука. — В Головецку коло Сколього мин. понедїлка надійшла велика туча. Люди, котрих много зібрало ся було на обхід ювілейний, вийшли налякані з цркви, заперли ся і по звичаю стали звонити. Нараз засїяло небо червоним сьвітлом, а в церков ударив грім. На щастє не спалив єї, а лише продерши ся по хрестї середної банї в середну наву розторощив паук, спалив один угол і ніжку тетрапода, подер скатерти, стопив великі підсьвічники, опрокинув евангелиє під стїну і вилетїв вікном. Туча попсовала дороги і наробила богато шкоди.

— **Огнї.** Село Ушню в золочівскім повітї навістив дня 4-го н. ст. червня страшний пожар. До півтора години згоріло 8 господарств. Завдяки робітникам з поблизької фабрики, що прибули в пору з сикавкою, удало ся огонь зльокалїзувати.

— **Снїги в червни.** З ріжних околиць західної Европи, з Італїї, Франциї, Швайцариї і Австриї, доносять про сильні холоди, студені дощі і снїги. Снїги покрили на кілька стіп гори Альпи, чеські Судети і гори в полудневій Нїмеччинї і середній Франциї. Рівночасно по долинах тревають від довшого часу студені слоти, в наслїдок чого богато рік повиливало. І в північній Італїї виступило з берегів альпейске озеро Комо і наробило богато шкоди. Повиливали також ріки в Швайцариї, Тиролї, полудневій Нїмеччинї, Франциї, Горициї і Градисцї. З Триесту доносять, що сими

— Нехай там Христя вибирає! — відворкнув Павло.

Стара підперла бороду, випрямила ся і почала думати.

— Назвати би Войтком?... Але тут тих Войтків тьма! Ясько?... Тілько що маю вже трех похрестників Яськів... Або Стах?... Е... нї! Не треба за далеко назад сягати в календари, бо хлопець був би косоокий. Як же Христю? Відозвиж ся! Щож лежиш як колода?

— А називайте єго там, як хочете? — промовила нетерпеливо хора.

Карбовячка нагле сплеснула в долонї.

— А як би так дати єму: Антін?

Христя напрасно відвернула ся від стїни і сїла на ліжку. Очи єї горіли, брови стягнули ся, чоло зморщило ся.

— Нї! — крикнула, хитаючи головою. — Нї! Аби не Антін! Як хочете, давайте, аби не Антін, нї?

Говорила скоро, пристрастно, з великим огнем в лици, з обуренєм в голосї.

Стара замовкла. Не знала, що сказати.

Павло відступив від ліжка і тріскаючи в пальцї від здержуваної лютости, кинув шапку на лаву.

Хвильку було тихо. Христя піднесла руки до голови і заколисала собою. Жаль єї взяв по тім наглім гнїві.

— Нещастна моя головонька! — жалувала ся. — Нещастне моє житє і доля моя! А щоби я вже раз щезла від людий! А щоби я їх вже не видїла!

Стара Карбовячка гладила єї по лици.

— Цит вже, доню, цит! Вже цит! Вже добре. Не перший Антін в календари нї не послїдний. Не хочеш то нї і цит, і вже!

Обернула ся до паробка.

— А возьми там ще Павле трохи меду від Шмілихи. Того з перцем... Нехай люди їдять, пють, а нам добра бажають...

— Що менї з людий — воркнув Павло.— Що менї з людского їдженя і питя! Хто там буде пити!

— Не бій ся! Буде тут повна хата ще й сїний не стане! Нехай лиш по селї рознесе ся, що я варю, нехай лиш зачують печінку і горівку, то будеш їх тут мати тьму. Мисок і ложок не стане, а ротів нї.

— Було іти в чвірку — відозвав ся понуро паробок — дитину тихо охрестити, а не там...

Не скінчив. На Карбовячку ударив огонь. Станула посеред хати, взяла ся за боки, іскри посипали ся з малих сивих очий.

— А ти собі що гадаєш — крикнула, тупнувши ногою. — А ти звідки такий взяв ся? Чого я буду перед людьми крити ся?... Чого я буду встидати ся?... Чи Христя на дорозї найшла або в бороздї? Чи принесла в плетї зі служби?... Она господарска дочка... Сама собі господиня... На своїм ґрунтї, в своїй хатї сидить. З материю сидить!... А засї кому до неї! Як ти з нею покритку перед людьми хотїв робити, було шукати иншої! Було собі шукати парубоцкої дївки! По комірницях ходити! Є того добра в селї!...

Аж задихала ся від тої повени слів, чувств і крику.

Паробок стояв сокрушений, шкребтаючись в голову.

— Менїж лише о то, аби не робити слави по селї.

На стару бухнула нова филя гнїву.

— Яку славу?... Перед ким?... Буду просити на кумів дїда з бабою? Як велике село малий і великий знає, що Христї лучило ся то задля вінчаня! Задля того сьвятого стану супружеского Малий і великий знає, що лише не видко, як прийде до уряду письмо о тамтім, що не жиє, а ти понесеш на заповіди! Атжеж я би тобі голову обдерла, як би не то! Атже я би тобі сліпаки випарила!

Аж майже хрипла; вимахуючи єму з найбільшою лютостию кулаком поперед очи.

Паробок слухав і пояснів на лици. Якось єму тепло коло серця зробилось, якось мило. Ґрунт був житний, певний, добрий... На долинках можна й з пшеницею пробовати... Конї не аби які, дві тїмні корови, ялівник, пятнайцять овець, будинки.. А то став би господарем, гей! Та й до Христї страшенно єго тягнуло. Просто огонь ішов від неї на него... Схилив ся, обіймив стару за колїна і поцїлував єї в руку.

— Атже я рад, матусю! — сказав. — Таж я кождої хвилї радий! Нехай мене тут грім убє, як неправду кажу. Як не маю чесного наміру. Коби лиш Христя схотїла!

Стару Карбовячку влагодила покора будучого зятя.

— Що не має хотїти? — крикнула. — В тім твоя голова, аби тебе схотїла. А що то, ти не хлоп, аби не умів приєднати собі жінки? — Говорила ще, але вже брав єї страх, що справдї Христя може уперти ся і не схотїти.

Отже як стояла, так з кулаками обернула ся до ліжка.

— Дала би я їй, поганій, колиб она тебе не хотїла.... На квасне яблоко збилаб! Перину стягнулаб з неї! З хати вигнала би разом з дитиною. Атже Господь Бог тяжко покарав би єї за мою кривду, а за мій сором на старі лїта....

днями наробила повінь в Гориції і Градисці шкоди на пів мілїона корон. Ріка Адиґа в Тиролі виступила з берегів, понищила зелїзницї і дороги і позаливала позасїяні поля і огороди. В цїлій Стирії також повиливали ріки. Слота і холод перенесли ся з західної Европи тепер до нас, в наслїдок чого потоки і ріки, особливо гірскі, прибувають.

До іспиту зрілости в ґімназії в Станиславові сїдало в днях від 10 до 17 червня 40 абітуриєнтів. З них здали іспит слїдуючі: Боберский Никита, Бучиньский Богдан (з відзначенєм), Хамайдес Марко, Добровольский Осип, Добровольский Євгений, Даконьский Станислав, Фук Лев, Генритовский Станислав, Коваль Іван, Кріснополер Яків, Ліхтенберґ Йосель, Літиньский Тадей, Левнер Н., Маковский Іреней, Мельц Петро, Миколів Павло, Новак Іван, Остер Шая, Пшемский Щасний (з відзначенєм), Пискозуб Жиґмонт, Решетило Роман, Ріпецкий Антін, Ротенштрейх Нухим, Ридет Фердинанд, Скоробогатий Володимир, Вайнґартен Оскар, Верфель Давид (з відзначенєм), Заячківский Болеслав, Зозловский Янкель, Пашковский Мечислав і Щербонюк. Поправку дістало 6, а 3 репробовано.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Петербург 20 червня. „Правіт. Вєстнік" оголосив указ царский, котрий дає полекші тим студентам, що були за кару приділені до войска. Одні з них будуть сейчас увільнені від тої служби, другим буде час який тепер служать почислений так, як би служили не за кару, а з повинности.

Рим 20 червня. Комітет анархістів в Патерсон в Америцї намірив вислати до Італії двох відпоручників, котрі мали убити короля. Один з них в хвили від'їзду до Европи погиб від штилєту якогось другого анархіста, бо нагле упало на него підозрінє, що він стоїть в зносинах з італїяньским консулем в Петерсонї.

Брукселя 20 червня. Президент Крюґер заявив, що всі вісти о мнимих переговорах з Кіченером то лиш мрії, з котрими не ма що числити ся.

Дурбан 20 червня. Штайн і Девет хотїли в послїдних днях переломити анґлїйскі становища між Стандертоном а Гайдельберґом, але то не удало ся їм.

Капштадт 20 червня. Віддїли полковника Монру напали дня 17 с. м. під Таркастод на Бурів під командою Круйцінґора і примусили їх відступити. Бури мали малі страти.

Надіслане.

— **30.000 корон** виносить головна виграна льотерії „CONCORDIA". Звертаємо увагу наших поваж. читачів, що тягнене відбуде ся невідклично **25-го червня 1901.**

Піднесла запаску до очий і почала плакати, танучи в сльозах з того гніву і розжалоблюючись над собою і над своєю долею.

Христя обертала неспокійно голову на подушках, з єї грудий добував ся тихий зойк.

Павло глянув на неї раз і другий.

— Якже, Христю? — спитав вкінци. — Схочеш мене?

Она мовчала. Підійшов до ліжка і хотів погладити єї розкинене волосє.

Она торгнула ся і заставилась рукою.

— Іди. Іди!—крикнула напрасно.—Іди!...

— А щож ти, Христю? — спитав паробок мягким голосом. — Щож ти така зла на мене?... Таж ти була на мене добра?... Що?

— Була, то була! А тепер ні! Ти мав по муку їхати!

Злість в хлопці почала кипіти, отже нагле випрямив ся, поглянув понуро в землю, відтак відвернув ся і підійшов до вікна.

— Як їхати, то їхати! — відозвав ся, помовчавши. — А то і місяць вже над стодолу виліз. — Бррр!... — додав, стрепенувшись від якогось внутрішного огірченя, від якоїсь внутрішної студени.

Старій Карбовячці пригадалось нагле, що той паробок, що не просив заплати, не має кожуха.

Опустила запаску і витріщила почервонілї очи на Павла.

— То якже ти, Павлуню, без кожуха на таку студінь?

— А в кафтані! — воркнув злістно. І він пригадав собі, що дармо робить, що гроша не видить, от тілько єго, що з'їсть. Отже в нїм чим раз більше кипіло.

Стара дивила ся заклопотана то на дочку то на паробка, то на жердку під стелею, на котрій висїла одіж.

— Христю! — відозвала ся, помовчавши. — Чуєш, Христю! Коли вже па таке прийшло, то нехай буде Божа воля і нехай би Павло брав Антонів кожух?

Говорила непевно немов би пробуючи і глядаючи дороги.

Але Христя зірвала ся з подушок і сплеснула в руки.

— Боже, Боже! — крикнула ще голоснійше як перше. Тепер знов кожух!... Тепер знов Антонів кожух!... Боже!

Стару взяв гнів.

— Не будь дурна і не верещи, коли з тебе нїхто шкіри не дре. Дурна! Не знаєш, що Павло цїлий рік не просив о гроші?... Що кожуха не має?

— То міг просити! То чому не просив? Я не хочу єго непрошеня! Нехай іде до скрині. Нехай бере гроші за пацючка! Нехай попродає мої коралї. А Антонового кожуха не дам! Не дам!

Торгнула на шиї шнур грубих коралів, що розсїяли ся по ліжку і по хатї.

Карбовячка заломила руки.

— А щож ти, дочко найліпшого робиш? Що до тебе приступило?... Атже Антін вже і так того кожуха не зносить. Єму і так нїчого з него!

— Нехай не зносить! — кричала Христя. — Нехай і так, що єму нїчого з него! А я не дам і нї. — Ударила кулаком о кулак і дрібні сльози триснули їй з горіючих гнївом очий...

— Собака! — воркнув паробок, плюнув на землю і тріснувши дверми, вийшов.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольового, Лавочного від 1/7 до 15/9
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольового лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·20	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходять	особ. приходять	
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Скольового, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольового, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·56	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)